

Temàticament, *Cercles té a veure amb l'anterior poemari. Quan va decidir que tenia poemes suficients per al nou llibre?*

—Quan vaig publicar *Poemes per a Keo* ja hi havia alguns poemes escrits però que no tenien cos. La tasca va ser de revisar-los i, a partir d'ací, em vaig adonar que tenia una quantitat de poemes al voltant del tema de la dona que parlaven d'experiències que havia viscut o que m'havien contat. Vaig veure que podia funcionar i em vaig centrar en la idea de contar històries. Realment, em va costar poc, perquè aquest llibre el vaig acabar el 2012. I estava esperant en una prestatgeria fins que fa no res, un any, Petit Editor em va preguntar si tenia alguna cosa per publicar.

—A *Cercles* es combina el lirisme amb moments de gran visceralitat, o arrelats a la quotidianitat. El conjunt, en tot cas, transmet sinceritat, veritat.

—És allà on vull arribar en el tema de les dones. Ens tenen mig enganyades i cal dir la veritat, per exemple en el tema de la maternitat, de la qual es dona una visió molt idealitzada, allò d'"el part és molt bonic però se't passa tot quan veus la criatura". Doncs no. Hi ha una veritat a la qual he hagut d'arribar jo, perquè els missatges que ens transmeten a les dones són falsos. Volia transmetre el que sentia.

—Una veritat vivencial, que no està escrita, com es diu a la cita de Maria-Mercè Marçal continguda al poemari: "I jo que havia llegit tots els llibres".

—Clar, la veritat que no trobes, que hem de transmetre les dones que la vivim. Si no, qui ho farà? No poden fer-ho els homes, cal una veu femenina.

—I fer-ho amb la cruesa i visceralitat que calga.

—Sí. Quan cal la cruesa, s'ha de donar cruesa, és així. Hi ha coses que ens diuen a les dones que ens fan més mal que bé.

—Parla de la idealització de la maternitat o de la vida quotidiana.

—Sí, quan en realitat la maternitat és una experiència molt dura, però hi ha més situacions idealitzades que també ho són.

—Vostè ho explica a través dels personatges de la vella, la mare, la lloba

Lorena Cayuela

«Les fites d'avui no són les del feminisme de fa cinquanta anys»

Cercles és la continuació del suggeridor món expressat per Lorena Cayuela (Xàtiva, 1978) a *Poemes per a Keo* (Germania, 2012), un trajecte poètic amb la condició de dona com a eix temàtic que articula un discurs potent i visceral, cru i esperançat. Confirmació d'una veu poètica singular.

Entrevista de Xavier Aliaga

Cercles

LORENA CAYUELA

El Petit Editor, Carcaixent, 2015
Poesia, 103 pàgines

i la prostituta. Sobta l'inici amb la vella.

—Sí. Comence per ella perquè és la persona que representa el punt final, la que diu que no hem de continuar vivint així totes les coses que ens han de passar. La de la mare és una part més vivencial, d'experiències i vivències.

—La lloba és el bloc més simbòlic, el que parla de la rebel·lia davant de tot això, quan la dona trau les urpes.

—Sí, és com la recuperació dels ossos. Les dones hem de recuperar la nostra identitat i ho explique mitjançant els símbols. M'hi va ajudar molt la lectura de *Mujeres que corren con los lobos*, de Marisa Pinkola, que conta molts contes sobre la idea de recuperar la dona, com a tal, i no la dona que ens han fet viure, inferior en tots els àmbits.

—Hi ha una altra cita a *Cercles*, de Rosa Maria Regàs, que diu que la dona no necessita protecció...

—No, necessita igualtat en tots els aspectes. No existiria el feminisme si fórem capaços de no fer distincions entre els humans. Em posen molt nerviosa certes postures feministes, les que fan de qualsevol fotografia d'una *pin-up* un atac a la dona. Les fites d'avui no són les del feminisme de fa 50 anys.

—Seria el mateix tipus de feminisme que reaccionaria contra l'ús que fa vostè del símbol de la prostituta?

—Exacte. Estic convençuda que els molesta, però és una identitat que faig servir per parlar del gaudi del sexe, que insta a gaudir-ne independentment del gènere. Gaudeix com tu vulgues.

—Els seus dos llibres acaben amb la paraula "esperança".

—En vaig adonar en lliurar el poemari, va ser una casualitat. En tot cas, sóc una persona esperançada, que pensa que tot anirà a millor. Si en faig un tercer... [s'atura i riu contagiosament].